

iøvrigt ganske rolig skal finde mig i, hvorledes det saa videre vil gaae med Sagen. Hvis Lovforslaget skulde blive vedtaget, vil jeg dog meget beklage, hvad jeg alt har gjort tidligere, at jeg, meget mod min Villie, har været den uskyldige Foranledning til at bringe denne Sag i en saa ulykkelig Gænge. Det var, det indrømmer jeg, et urimeligt Forsøg af mig paa dette Punkt at ville skaffe forøgede Indtægter tilveie for Statskassen, Indtægter, som dog ikke vilde kunne have den mindste Betydning overfor de meget store Udgifter, som vi desværre maae søge at skaffe Midler til. Men skulde denne min Bestræbelse, uklog som den var fra min Side, virkelig lede til, at man istedetfor at faae de 140,000 Rbd., som jeg vidste, at man kunde faae uden at tage en eneste Skilling fra nogen Spiller, kom til at lide Tab ved Lotteriet eller lide Afgang i de hidtil deraf erholdte Indtægter, da skal man idetmindste være nødt til at indrømme mig, at jeg titide har gjort, hvad jeg kunde, for at hindre det.

Finantsministeren: Seg troer virkelig, at der er Opfordring for mig til at gjøre Indsigelse mod den Benyttelse, som det ærede kongevalgte Medlem (Andræ) gjorde af de Betænkninger, der have været Udvalget overleverede. Han glemte aldeles, at foruden Classelotteri-Inspectoratet eller, med andre Ord, Classelotteri-Inspectøren — thi han er ene om den Ting — og foruden den beständige Justitsdirection, der har mindre med selve Lotteriets Indretning at gjøre, existerer der ogsaa andre Autoriteter, der have havt en Dom om det foreliggende Spørgsmaal, nemlig Generaldirectoratet for Skattevæsenet, Finantsministeren og Regjeringen. Han glemmer desuden, naar han vil tale om Competence i denne Retning, endnu een Side, nemlig Publicum. Man kan dog aldeles ikke see bort fra, hvilke Fordringer dette gjør, naar man overhovedet vil vedligeholde et Lotteri og søge gennem det at begrænde Spillelysten eller i alt Fald at afværge, at Publicum gives til Priis for udenlandske Vrellerier. Seg skal til-

staae for det ærede kongevalgte Medlem, at jeg selv har næret meget stærk Tvivl om, hvorvidt den Foranstaltning, som her er foreslaaet, var rigtig. Seg har næret saa stærk Tvivl derom, at jeg i sin Tid sendte Sagen tilbage igjen til ny Behandling, men jeg fik den atter oversendt med en bestemt Indstilling, ifølge hvilken det maatte anses for at ville være til Lotteriets Gavn, naar den her foreslaaede Plan blev vedtagen istedetfor den, der nu er den gjældendr. At der kan være Misfio ved den, ja det er ganske vist; men, mine Herrer, er der da ingen Misfio ved den, som vi nu have, og kan man virkelig ikke see, at der navnlig vil være ikke saa liden Misfio ved den, naar man borttager de mere eller mindre kunstig skabte Afsetningsveie, ad hvilke Lotteriet nu bliver af med sine Sedler, idet man da vil mærke en betydelig Afgang i Afsetningen efter den nugældende Plan? Seg for mit Bedkommende holder mig fuldstændig overbevist herom. Lad være, at det theoretisk kan siges, at den nuværende Plan i og for sig kan være ligesaa god som den foreslaaede, saa siger jeg, at det er ikke det, som det kommer an paa; hvad det kommer an paa, er, om det Publicum, som vil spille og for enhver Priis vil spille i Lotteriet, anseer den for at være bedre eller ikke. — Det ærede Medlem bemærkede fremdeles, at han var den uskyldige Marsag til, at dette Forslag er fremkommet, men derved gjorde han sig selv Uret. Han har givet mig en Impuls til at fremstjynde denne Sag ved den Genstilling, som han fremkom med for et Par Aar siden, forsaavidt nemlig, som jeg har troet at burde tage den tilfølge allerede i indværende Finantsaar, men det er dog ikke den, men de idelige Klager, som meer eller mindre heftig ere fremkomne mod den nuværende Ordning og da navnlig mod Frilodssystemet, som have fremkaldt Forslaget. Det er meget muligt, at disse Klager ikke i og for sig ere begrundede, eller at de i alt Fald ikke have den Vægt, som man tillægger dem, men det er ligesaa vist en Kjendsgjerning, at Publicum dog nu i det Hele taget anseer det for at være en urimelig Indretning med Fri-